

Sygn. akt *XVII AmE 120/20*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	Starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner - Offman

po rozpoznaniu 6 października 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **sp. z o.o. w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 30 grudnia 2019 r. Nr DEK. (...) (...) ((...): (...))

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 120/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 grudnia 2019 r. Nr DEK. (...) (...) ((...): (...)) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a, art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 2a pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r., poz. 755 ze zm.) w związku z art. 9a ust. 1a pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne w związku z art. 56 ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, a także w związku z art. 186 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r., poz. 2389 ze zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) (dalej k.p.a.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej powód) orzekł, że:

1) (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., nie wywiązał się w 2014 r., z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 8a,

2) za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. karę pieniężną w kwocie 5 828,23 zł (słownie: pięć tysięcy osiemset dwadzieścia osiem złotych, dwadzieścia trzy grosze).

Odwołanie od powyższej Decyzji złożył powód, zaskarżając Decyzję w całości wniósł o jej uchylenie w całości i umorzenie postępowania administracyjnego, zasądzenie od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego, jak też o dopuszczenie dowodu w postaci prawomocnej i ostatecznej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 12 lipca 2016 r. Nr (...)(...) - na mocy której Prezes URE orzekł, że powód stosował stawki opłat nie przedstawiając jej do zatwierdzenia i nałożył z tego tytułu karę pieniężną na powoda- na okoliczność udowodnienia, iż sprawa objęta zaskarżoną Decyzją została już rozstrzygnięta inną decyzją ostateczną, w której pozwany orzekł odmiennie niż w zaskarżonej Decyzji uznając, iż uzyskane przychody stanowiły przychody w zakresie dystrybucji energii elektrycznej a nie obrotu energią elektryczną.

Powód zarzucił Decyzji:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy i skutkować powinno nieważnością postępowania administracyjnego przed Prezesem URE, a mianowicie:

1. art. 10 § 1 kpa w zw. z art. 156 § pkt 2 k.p.a. - poprzez wydanie Decyzji bez uwzględnienia wyjaśnień powoda wyrażonego w piśmie z dnia 27 grudnia 2019 r. - a tym samym uniemożliwienie przed wydaniem Decyzji złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień, a w konsekwencji uznanie, że powód nie zajął stanowiska w przedmiotowej sprawie do dnia wydania Decyzji;

2. art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. poprzez wydanie zaskarżonej Decyzji orzekającej karę pieniężną w sytuacji gdy pozwany decyzją z dnia 12 lipca 2016 r. znak (...)(...) orzekł już karę pieniężną wobec powoda za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z art. 47 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne za okres od dnia 3 grudnia 2014 r. tj. wydanie decyzji dotyczącej sprawy już częściowo rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną;

II. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 7a k.p.a. - poprzez jego niezastosowanie i niewydanie decyzji o umorzeniu postępowania, w sytuacji gdy w sprawie zachodzą wątpliwości interpretacyjne;

2. art. 56 ust. 1 pkt 1a (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) w zw. z art. 9a ust. 8 ustawy prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) poprzez jego błędną wykładnię i przyznanie, iż na powodzie spoczywał obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 lub uiszczenia opłaty zastępczej - w sytuacji gdy obowiązek ten został już zrealizowany przez podmiot refakturowujący energię.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o: oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Wobec zawarcia 28 sierpnia 2014 r. umowy na obsługę techniczną Zaplecza (...) w P. z Przedsiębiorstwem Budownictwa (...) w likwidacji powód, biorąc do obsługi technicznej z dniem 1 października 2014 r. m.in. sieć elektryczną wraz z urządzeniami towarzyszącymi służącymi do zaopatrzenia w energię, był obciążany kosztami dostarczonej do tej sieci energii elektrycznej zakupionej przez ww. Przedsiębiorstwo od (...) S.A., na zasadzie refaktury. Na podstawie tejże umowy powód został zobowiązany do zawarcia umów z podmiotami gospodarczymi działającymi

na terenie Zaplecza (...) w P. m.in. w zakresie dostarczania energii elektrycznej (dowód: umowa na obsługę techniczną z aneksem nr (...), k. 24- 30 akt adm.; pisma powoda k. 7, 15, 22 akt adm.; faktury VAT k. 79v- 80 akt adm.).

Ostatecznie powód zawarł z tymi podmiotami 1 października 2014 r. umowy obsługi sieci i dostawy mediów (dowód: pismo powoda k. 59- 62 akt adm.), w tym z (...) S.A. (dowód: umowa z załącznikiem i aneksem k. 62v- 64 akt adm.) i z (...) s.c. (dowód: umowa z załącznikiem i aneksami k. 65- 67 akt adm.) lub umowę sprzedaży energii elektrycznej ze Z. R. i Spółka Przedsiębiorstwo Usług (...) sp. z o.o. (dowód: umowa z załącznikiem i aneksami k. 68- 72 akt adm.), których przedmiotem jest określenie praw i obowiązków stron oraz warunków świadczenia sprzedaży energii elektrycznej (§ 1 ust. 1 umów obsługi sieci i dostawy mediów oraz § 2 ust. 1 umowy sprzedaży energii elektrycznej).

W umowach tych, Odbiorcy oświadczyli, że energia elektryczna będzie pobierana na potrzeby własne (§ 1 ust. 3 umów obsługi sieci i dostawy mediów oraz § 2 ust. 3 umowy sprzedaży energii elektrycznej). Wartość należności za sprzedaż energii elektrycznej obliczana będzie w oparciu o ceny energii elektrycznej i stawki opłat za obsługę techniczną wynikające z kalkulacji sprzedawcy (§ 11 ust. 1 umów obsługi sieci i dostawy mediów oraz § 12 ust. 1 umowy sprzedaży energii elektrycznej). Ponadto w myśl tych umów, tabela cen i stawek, o których jest mowa, są zbiorem cen i stawek opłat (§ 11 ust. 2 umów obsługi sieci i dostawy mediów oraz § 12 ust. 2 umowy sprzedaży energii elektrycznej). Z kolei załączone do tych umów Tabele opłat za sprzedaż energii elektrycznej z dnia 1 października 2014 r. wskazują opłaty za energię elektryczną, jak też dwie opłaty zmienne za obsługę techniczną, w tym opłatę za obsługę techniczną sieci w wysokości 0,347 zł/kWh i opłatę za obsługę techniczną sieci- koszty dzierżawy w wysokości 0,138 zł/kWh, jak też opłatę stałą za obsługę techniczną sieci, zależną od mocy umownej, w wysokości 8,1 zł/kWh (Załączniki nr 2 do umów).

W związku z prowadzoną od października 2014 r., na podstawie ww. umów, sprzedażą energii elektrycznej powód wystawiał swoim kontrahentom faktury VAT, w których uwzględniał opłaty za energię elektryczną oraz wszystkie inne opłaty dodatkowe, tj. opłatę zmienną za obsługę techniczną sieci, opłatę zmienną za obsługę techniczną sieci- koszty dzierżawy, jak też opłatę stałą za obsługę techniczną sieci (dowód: faktury VAT k. 73- 79 akt adm.).

Decyzją Prezesa URE z 3 grudnia 2014 r. znak: (...) została udzielona powodowi koncesja na obrót energią elektryczną, na okres od 3 grudnia 2014 r. do 3 grudnia 2024 r., a decyzją Prezesa URE znak: (...) z tego samego dnia została udzielona powodowi koncesja na dystrybucję energii elektrycznej, na ten sam okres (okoliczności niesporne, k. 25 akt sąd.).

W 2014 r., ale po 30 kwietnia 2014 r. powód sprzedał odbiorcom końcowym energię elektryczną w ilości 594,765 MWh (dowód: pismo powoda z załącznikiem k. 7- 8 akt adm., pismo powoda k. 15 akt adm.).

Powód nie uzyskał i nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, ani nie uiszczył na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) opłaty zastępczej w jakiegokolwiek wysokości, do dnia 30 czerwca 2015 r. (okoliczności niesporne).

Pismami z 2 lipca 2015 r. oraz 29 października 2015 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, działając na podstawie art. 28 ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) zwrócił się do powoda z prośbą o udzielenie informacji dotyczących dokonanej w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. sprzedaży energii elektrycznej (dowód: pisma z załącznikami k. 1- 6, 9- 14 akt adm.).

W odpowiedzi na ww. wezwania powód, pismami z 4 sierpnia 2015 r. oraz z 9 listopada 2015 r. poinformował, że w 2014 r. sprzedał do odbiorców końcowych 594,765 MWh energii elektrycznej. Ponadto wyjaśnił, że kupuje energię elektryczną od (...) w likwidacji a sprzedaż ta dokonywana jest na zasadzie refaktury. Z kolei (...) nabywa tą energię od (...) S.A., a w cenie sprzedawanej do (...) energii uwzględniony jest koszt realizacji obowiązków umorzeniowych (dowód: pisma z załącznikami k. 7- 8, 15 akt adm.).

Mając na uwadze przekazane przez powoda informacje oraz dane znane Prezesowi URE z urzędu, z których wynikało, że powód nie zrealizował za rok 2014 obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), Prezes URE wszczął z urzędu 20 lutego 2019 r. postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia (...) sp. z o.o. kary pieniężnej, w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w roku 2014, określonego w art. 9a ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.), wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 8a. W związku z powyższym Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej. Ponadto wezwał go do przesłania wszelkich dokumentów pozwalających na ustalenie jego sytuacji finansowej w roku 2018 (dowód: zawiadomienie k. 16- 18 akt adm., z.p.o. k. 19 akt adm.).

W odpowiedzi na ww. zawiadomienie, pismem z 15 marca 2019 r., powód wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 7a k.p.a. Wskazał, iż zgodnie z art. 7a k.p.a. jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ. Powód podkreślił, że dokonywał nabycia usługi dystrybucji i zakupu energii elektrycznej do (...) na zasadzie refaktury. Energia ta była już obciążona kosztami realizacji obowiązków umorzeniowych, gdyż ich realizacji dokonał (...) S.A. - sprzedawca energii elektrycznej do (...). W ocenie powoda dwukrotne naliczenie obowiązków wynikających z kosztów nabycia i umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji i obciążenie nimi odbiorców jest sprzeczne z istotą instytucji wspierania rozwoju energetyki odnawialnej. Ponadto powód wskazał, że wobec wątpliwości interpretacyjnych należy przyjąć, że jednorazowe naliczenie obowiązków, którymi został obciążony pierwszy odbiorca końcowy - wypełniło znamiona realizacji ustawowych unormowań, dlatego (...) sp. z o.o. nie był zobowiązany do realizacji przedmiotowego obowiązku (dowód: pismo k. 20- 31 akt adm.).

Wobec zawiadomienia powoda przez Prezesa URE o zgromadzeniu w sprawie materiałów pozwalających na podjęcie decyzji oraz poinformowania go o możliwości zapoznania z tymi materiałami, jak też o możliwości wypowiedzenia się odnośnie tych materiałów i złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień (dowód: pismo k. 32 akt adm.), powód złożył pismo z 24 maja 2019 r., w którym podtrzymał dotychczasowe stanowisko (dowód: pismo k. 34- 35 akt adm.).

Kolejnym pismem z 4 grudnia 2019 r. Prezes URE ponownie zawiadomił powoda o zgromadzeniu w sprawie materiałów pozwalających na podjęcie decyzji, wskazując na fakt dołączenia do tych materiałów pisma powoda z 7 listopada 2019 r. z załącznikami (dowód: pismo z załącznikami k. 59- 80 akt adm.) oraz powiadomił go o możliwości zapoznania z tymi materiałami, jak też o możliwości wypowiedzenia się odnośnie tych materiałów i złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień (dowód: pismo k. 81 akt adm.).

30 grudnia 2019 r. Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję (dowód: Decyzja k. 83- 89 akt adm.).

Po wydaniu Decyzji, w dniu 31 grudnia 2019 r., do Prezesa URE wpłynęło pismo powoda z 27 grudnia 2019 r., w którym ponownie wnosił o umorzenie postępowania wobec faktu, iż (...) sp. z o.o. był obciążony kosztami nabycia energii elektrycznej uwzględniającymi koszty realizacji obowiązków wynikających z ustawy Prawo energetyczne i dokonywał refakturowania kosztów nabycia energii elektrycznej, opłat dystrybucyjnych, przenoszonych kosztów dzierżawy sieci i kosztów własnych związanych ściśle z utrzymaniem majątku dzierżawionego – konserwacji, remontów, dozoru (dowód: pismo k. 91- 93 akt adm.).

Powód osiągnął w 2018 r. przychód netto ze sprzedaży produktów, towarów i materiałów w wysokości (...) zł, natomiast z działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu energią elektryczną polegającej na odsprzedaży energii elektrycznej uzyskał przychód w wysokości (...) zł (dowód: k. 43, 49 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego i sądowego, których autentyczność nie była podważana przez żadną ze stron postępowania, jak też w oparciu o niekwestionowane twierdzenia stron.

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z dokumentu umowy zawartej przez (...) z (...) S.A. i obowiązującej w 2014 r., której przedmiotem była sprzedaż przez (...) S.A. na rzecz (...) energii elektrycznej jako odbiorcy końcowego na okoliczność, iż (...) była odbiorcą końcowym i w cenie energii elektrycznej były uwzględnione koszty opłaty kogeneracyjnej, albowiem na okoliczność tą powód powoływał się w pismach składanych w toku postępowania administracyjnego i Prezes URE wziął ją pod uwagę, wydając Decyzję w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa. Natomiast podnoszone przez powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować uchYLENIEM tej Decyzji.

W pierwszej kolejności Sąd rozpatrzył zarzut powoda, iż Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję dotyczącą sprawy już częściowo rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Powód ma tu na myśli decyzję Prezesa URE z 12 lipca 2016 r. nr (...) (...), którą orzekł, że (...) sp. z o.o. w W. w okresie od 3 grudnia 2014 r. do 30 czerwca 2016 r. stosował stawki opłat nie przestrzegając obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia, o którym mowa w art. 47 ustawy Prawo energetyczne, za co wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 10 000 zł, podczas gdy w niniejszej sprawie wymierzył powodowi karę w związku ze stwierdzeniem, iż ten nie wywiązał się w 2014 r. z obowiązku określonego w art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne.

Powód wskazuje konkretnie, że w decyzji z 2016 r. pozwany zakwalifikował wszystkie uzyskane przychody z tytułu prowadzonych dostaw energii jako przychody z dystrybucji energii elektrycznej w części nieobjętej refakturą kosztów obrotu energią elektryczną i uznał, że powód stosował stawki opłat nie przestrzegając obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE, przez co pozwany w dwóch decyzjach- ostatecznej z 2016 r. kwalifikuje uzyskane przychody jako przychody z dystrybucji energii elektrycznej, a w zaskarżonej Decyzji jako przychody z obrotu energią elektryczną, stąd na podstawie tych odmiennych kwalifikacji przychodów- najpierw pozwany nakłada karę za stosowanie stawek opłat za dystrybucję bez ich zatwierdzenia, a następnie w zaskarżonej Decyzji nakłada karę za uzyskiwanie tych samych przychodów z obrotu energią i niezrealizowanie w tym zakresie obowiązków spoczywających na sprzedawcach energii elektrycznej wynikających z art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne.

Odnosząc się do powyższego, należy przede wszystkim zgodzić się z pozwanym, że celem ustalenia, czy zaskarżona Decyzja dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną, co wymaga stwierdzenia jej nieważności po myśli art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a., należy określić m.in. czy zachodzi tożsamość obydwu decyzji pod względem przedmiotowym. Tożsamość przedmiotowa występuje, gdy tożsama jest podstawa prawna, stan faktyczny oraz prawa i obowiązki stron, które z nich wynikają. Tymczasem w niniejszym przypadku taka sytuacja nie zachodzi, sentencje obydwu decyzji dotyczą naruszenia zupełnie innych obowiązków przedsiębiorstw energetycznych, nałożonych różnymi przepisami ustawy Prawo energetyczne. Dlatego nie może być mowy o ponownym pełnym lub częściowym rozstrzygnięciu tej samej sprawy zaskarżoną Decyzją, tym bardziej, że obydwa naruszenia obowiązków, których dopuścił się powód są zagrożone wymierzeniem odrębnych kar administracyjnych.

Analiza materiału dowodowego sprawy prowadzi do przekonania, że powód w 2014 r. sprzedawał energię elektryczną podmiotom zlokalizowanym na terenie Zaplecza (...) w P., z którymi łączyły go umowy obsługi sieci i dostawy mediów bądź umowa sprzedaży energii elektrycznej, co ma określone konsekwencje prawne, gdyż aktualizowało obowiązek określony w art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne, a jego niewypełnienie implikowało podleganie

karze. Zgodnie zaś z treścią art. 186 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy Prawo energetyczne, za okres przed dniem wejścia w życie art. 179 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii (czyli przed dniem 4 kwietnia 2015 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za nieprzestrzeganie tego obowiązku w tym okresie stosuje się przepisy dotychczasowe. Prezes URE miał zatem rację stosując w niniejszej sprawie przepisy dotychczasowe, gdyż w odniesieniu do ww. obowiązku za 2014 r. ustawa nakazuje takie postępowanie. Deterministyczny charakter przytoczonego przepisu intertemporalnego nie dawał organowi wyboru co do stosowanych przepisów.

Zgodnie z art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) odbiorca przemysłowy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 1a, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 9, są obowiązani uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwo pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.), wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiścić opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 8a. W myśl ustępu 5 pkt 2 tego artykułu opłaty te uiszczą się do dnia 30 czerwca każdego roku, za poprzedni rok kalendarzowy, na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i stanowią one przychód tego funduszu. Jak wynika natomiast z treści art. 9a ust. 1a pkt 2 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) do realizacji przedmiotowego obowiązku zobowiązane jest przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w art. 9a ust. 1a pkt 1 ww. ustawy.

Tymczasem powód w 2014 r. wprawdzie dopiero 3 grudnia otrzymał koncesję na obrót energią elektryczną, która została mu udzielona decyzją Prezesa URE znak: (...) na okres od 3 grudnia 2014 r., ale wobec prowadzenia już praktycznie od października 2014 r. faktycznej sprzedaży energii odbiorcom końcowym spełniał warunki do uznania go za przedsiębiorstwo energetyczne zdefiniowane w art. 3 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne. W świetle bowiem tej definicji decydujące dla klasyfikacji podmiotu jako przedsiębiorstwa energetycznego jest prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie m.in. obrotu energią, a wykonywana przez powoda działalność gospodarcza obejmowała od października 2014 r. także obrót energią elektryczną.

Jeszcze przed wszczęciem postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia (...) sp. z o.o. kary pieniężnej, powód przedstawił Prezesowi URE informację na temat dokonanej w 2014 r. sprzedaży energii elektrycznej, w której podał, że całkowita sprzedaż energii elektrycznej do odbiorców końcowych wyniosła 594,765 MWh, wskazując jednak następnie, że w 2014 r. dokonywał nabycia usługi dystrybucji i zakupu energii elektrycznej od (...) w likwidacji, a zakup ten odbywał się po cenie nabycia od zewnętrznego sprzedawcy energii elektrycznej, tj. PKN (...), przy czym energia nabywana przez (...) była już obciążona kosztami realizacji obowiązków spoczywających na sprzedawcach energii, w tym obowiązku z art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne, PKN (...) dokonywał bowiem sprzedaży energii elektrycznej do odbiorcy końcowego jakim była (...), a ta dokonywała refaktury, doliczając koszty dzierżawy sieci na rzecz powoda, toteż następnie koszt energii elektrycznej i obsługi sieci powód jedynie refakturował na odbiorców przyłączonych do eksploatowanej sieci (...), a zatem wątpliwe jest, że miała miejsce sprzedaż i obrót energią elektryczną po stronie powoda.

Wobec tego powód zakwestionował, iż prowadził sprzedaż energii na rzecz podmiotów zlokalizowanych na terenie Zaplecza (...) w P., którzy w istocie zużywali w tych miejscach pobraną energię, za którą w pierwszej kolejności płacił powód, uznając że miało miejsce jedynie następcze refakturowanie jej kosztów w ramach wystawianych odbiorcom faktur VAT.

W ocenie Sądu należało w tym względzie zgodzić się z pozwanym, iż powód sprzedawał energię, a nie refakturował jej koszty na rzecz faktycznych odbiorców energii.

Wprawdzie, jak słusznie zauważył Prezes URE, pojęcie refaktury nie zostało zdefiniowane w ustawie, aczkolwiek refakturowanie funkcjonuje w obrocie gospodarczym, a nawet odwołuje się do niego orzecznictwo sądowe. Przykładowo w powoływanym w niniejszej sprawie wyroku z 24 lutego 2012 r. o sygn. I SA/Kr 1970/11 (Legalis) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie trafnie stwierdził, że refakturowanie jest możliwe, gdy:

- a) jego przedmiotem są usługi, z których nie korzysta podmiot, na który wystawiona jest pierwotna faktura,
- b) odsprzedaży dokonuje się po cenie zakupu bez marży doliczanej przez odsprzedającego,
- c) podmiot, który dokonuje refakturowania wystawia na rzecz nabywcy fakturę (refakturę), z uwzględnieniem tej samej stawki VAT, bądź stosuje zwolnienie od podatku które jest na fakturze pierwotnej,
- d) strony łączy umowa, która zawiera zastrzeżenie o odrębnym rozliczaniu (refakturowaniu) danego rodzaju czynności, które służą realizacji tej umowy.

W przypadku zaś umów jakie powód zawarł ze swoimi odbiorcami kwestie sposobu rozliczania za energię uregulowane są odmiennie. W pierwszej kolejności należy też zauważyć, że umowy te stanowią wprost, iż określają warunki świadczenia sprzedaży energii elektrycznej. Natomiast jak wynika z postanowień tych umów, oznaczonych w stanie faktycznym sprawy, wymieniona w nich „należność za sprzedaż energii elektrycznej” nie miała opierać się na cenie za tą energię zapłaconej przez powoda swojemu sprzedawcy, ale być obliczana na podstawie cen energii elektrycznej i stawek opłat za obsługę techniczną „wynikające z kalkulacji sprzedawcy”, co wskazuje na szacowanie i wycenę tych opłat, a w konsekwencji całej należności za sprzedaż energii, samodzielnie przez powoda.

Jednocześnie powód ustanowił w ramach umów Tabelę opłat za sprzedaż energii elektrycznej z dnia 1 października 2014 r., w której podał ceny netto - w odniesieniu do odpowiednich jednostek miary- nie tylko energii elektrycznej, ale także obsługi technicznej sieci i obsługi technicznej sieci- kosztów dzierżawy, opisując je jako opłaty zmienne oraz wyszczególnił jedną opłatę stałą za obsługę techniczną sieci. Oznacza to, że dodatkowo do faktycznej opłaty za energię doliczane były przez powoda 3 opłaty dodatkowe związane z obsługą techniczną sieci. Skoro zaś wszystkie te opłaty składały się na cenę należności za sprzedaż energii elektrycznej należało uznać, że sprzedaż odbywała się po cenie, w którą wliczane były nie tylko koszty samej energii, ale koszty dodatkowych usług zależne od taksacji powoda, tym samym ostateczna cena sprzedaży była wyższa od ceny za samą energię przez co nie mogło dochodzić do zwykłego refakturowania tych kosztów na odbiorców.

Odzwierciedleniem tej tezy są zebrane w sprawie faktury VAT, ponieważ faktury wystawiane przez powoda a dokumentujące sprzedaż zgodnie z umowami z odbiorcami zawierają wszystkie pozycje z Tabeli opłat za sprzedaż, czyli opłaty za energię elektryczną, obsługę techniczną sieci (opłata zmienna), obsługę techniczną sieci- koszty dzierżawy (opłata zmienna), obsługę techniczną sieci (opłata stała), podczas gdy faktury VAT wystawione przez dostawcę powoda (...) w likwidacji dla powoda zawierają tylko pozycję - energia elektryczna, a w związku z tym wartość należności jedynie za energię elektryczną z dopiskiem, że fakturę wystawiono na podstawie konkretnej faktury sprzedawcy PKN (...) dla (...), co w tym właśnie przypadku wskazuje na refakturowanie kosztów energii elektrycznej.

W tym miejscu trzeba zaznaczyć, że nie jest kwestionowane w niniejszej sprawie obciążanie przez powoda swoich odbiorców kosztami obsługi technicznej sieci, czy też zasadność nałożenia na nich tych kosztów, zresztą powody wprowadzenia opłat dodatkowych nie mają znaczenia w niniejszej sprawie, jedynie powód powinien wiedzieć, że doliczając przy sprzedaży energii do kosztu zużytej przez odbiorcę energii dodatkowy koszt związany z wycenioną przez powoda obsługą techniczną sieci, w rezultacie sprzedaje energię, bo dokonuje autonomicznego wartościowania należności, a nie prostego przeniesienia należności za energię z faktury jemu wystawionej na fakturę swojego odbiorcy. Na skutek tego należy stwierdzić, że powód prezentował postępowanie właściwe dla sprzedaży, a nie refakturowania.

Z kolei przyjęcie, że powód sprzedawał energię elektryczną swoim odbiorcom implikuje tezę o prowadzeniu przez niego działalności gospodarczej w zakresie obrotu energią elektryczną, do postawienia której nie jest potrzebne udowadnianie osiągnięcia przez powoda zysków z tej działalności. Rentowność podmiotu nie przesądza bowiem o takiej

kwalifikacji. Ustalenie w przedmiocie wykonywania przez powoda obrotu energią elektryczną świadczy zaś, że jak już wcześniej wspomniano, powód jest przedsiębiorstwem energetycznym w rozumieniu ustawy Prawo energetyczne.

Reasumując, powód będąc przedsiębiorstwem energetycznym, prowadząc obrót energią elektryczną dokonał w 2014 r. sprzedaży energii elektrycznej do odbiorców końcowych niebędących odbiorcami przemysłowymi w myśl art. 9a ust. 1a pkt 1 ustawy Prawo energetyczne w ilości 594,765 MWh, toteż był zobowiązany na podstawie art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, względnie uiszczenia odpowiedniej opłaty zastępczej w terminie do dnia 30 czerwca 2015 r.

Wbrew przekonaniu powoda nie można uznać, że był on zwolniony od wykonania rzezonego obowiązku z racji tego, że (...) sp. z o.o. był obciążany kosztami nabycia energii elektrycznej uwzględniającymi już koszty realizacji obowiązku z art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne. W świetle przepisów ustawy Prawo energetyczne na podleganie temu obowiązkowi nie ma bowiem wpływu cena nabycia przez przedsiębiorstwo energetyczne odsprzedawanej następnie energii elektrycznej, a także przedsiębiorstwo energetyczne nie może zostać wyłączone od wykonania danego obowiązku przez inny podmiot. Analogiczne stanowisko prezentuje Sąd Apelacyjny w Warszawie. Podkreślenia w tym kontekście wymaga, że jak wynika z treści jednoznacznego art. 9a ust. 1a pkt 2 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) do realizacji przedmiotowego obowiązku zobowiązane jest przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w art. 9a ust. 1a pkt 1 ww. ustawy, a powód bez wątplenia spełnia te warunki, zwłaszcza, że to on sprzedawał energię odbiorcom końcowym, tak więc do powoda skierowany był dany obowiązek z art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), toteż on powinien być z jego realizacji rozliczony.

Przechodząc zatem do kwestii poziomu wykonania tegoż obowiązku spoczywającego na powodzie należy mieć na uwadze, że w myśl § 9 ust. 1 pkt 2 lit. d i ust. 2 pkt 1 - obowiązującego do dnia 31 grudnia 2014 r. - rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 lipca 2011 r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji oraz szczegółowego zakresu obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia tych świadectw, uiszczenia opłaty zastępczej i obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji (Dz. U. z 2011 r. Nr 176, poz. 1052), obowiązek uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo uiszczenia opłaty zastępczej za rok 2014 uznaje się za spełniony, jeżeli minimalny udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia z kogeneracji, które przedsiębiorstwo energetyczne uzyskało i przedstawiło do umorzenia, lub z uiszczonej opłaty zastępczej, odniesiony do całkowitej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym, wyniósł dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.) nie mniej niż 1,1 %. Ponadto z dniem 30 kwietnia 2014 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r., poz. 490), które przywróciły z tym dniem system wsparcia dla jednostek kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.), ustalając jednocześnie poziom wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 ww. ustawy (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) w odniesieniu do wszystkich jednostek kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.). Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1-3 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw, dla roku 2014 zakres obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej w odniesieniu do całkowitej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym niebędących odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w art. 9a ust. 1a pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) dla przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność

gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedającego tę energię odbiorcom końcowym wynosił:

- a) 3,9 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.),
- b) 1,1 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1a ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.),
- c) 23,2 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.).

Z kolei w myśl art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw, przy ustalaniu obowiązku za rok 2014, w odniesieniu do jednostek kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.) nie uwzględnia się energii elektrycznej sprzedanej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 14 marca 2014 r. (tj. do dnia 29 kwietnia 2014 r.).

Oznacza to, iż w 2014 r. powód był zobowiązany do:

- a) uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.) na łączną ilość 23,196 MWh, względnie uiszczenia opłaty zastępczej odpowiadającej temu wolumenowi wynoszącej 2 551,56 zł;
- b) uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1a ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.) na łączną ilość 6,542 MWh, względnie uiszczenia opłaty zastępczej odpowiadającej temu wolumenowi wynoszącej 413,85 zł;
- c) uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.) na łączną ilość 137,985 MWh, względnie uiszczenia opłaty zastępczej odpowiadającej temu wolumenowi wynoszącej 1 517,84 zł.

Skoro nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE przedmiotowych świadectw pochodzenia z kogeneracji ani do 30 czerwca 2015 r. nie uiszczył na rachunek NFOŚiGW opłaty zastępczej w ogólnej wysokości w kwocie 4 483,25 zł, nie dopełnił ww. obowiązku z art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.).

W tej sytuacji zastosowanie znalazł art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.), zgodnie z którym karze pieniężnej podlega ten, kto m.in. nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo nie uiszcza opłaty zastępczej. Na mocy art. 56 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne karę wymierza Prezes URE.

Z treści tych przepisów wynika wprost, że Prezes URE wymierza karę pieniężną w przypadku niedopełnienia danego obowiązku. Oznacza to, że Prezes URE jest obowiązany, a nie uprawniony do nałożenia kary w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Tym samym odpowiedzialność określona w przepisie art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) oparta jest na bezprawności działania lub zaniechania, wobec czego ma charakter odpowiedzialności obiektywnej, niezależnej od winy.

Kierując się zatem wskazanym przepisem Prezes URE prawidłowo wymierzył karę pieniężną powodowi z racji naruszenia przez niego obowiązku z art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) aktualizującego odpowiedzialność na zasadzie wymienionego art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy. Prezes URE miarkował także karę zgodnie z przepisami zawierającymi wytyczne i dyrektywy wymiaru kary.

W tym względzie należało wziąć pod uwagę, iż zgodnie z art. 56 ust. 2a pkt 3 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) minimalna wysokość kary pieniężnej, wymierzonej w przypadku nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 tej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), nie może być niższa niż kwota obliczona według obowiązującego wzoru, zgodnie z którym kwotę nieuiszczonej opłaty zastępczej należy pomnożyć przez współczynnik 1,3.

Artykuł 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne stanowi zaś, że wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast zgodnie z postanowieniami art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne, Prezes URE ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Uwzględniając zatem dyspozycję art. 56 ust. 2a pkt 3 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) należało zważyć, że wobec tego, iż nieuiszczona przez powoda opłata zastępcza wynosi 4 483,25 zł, minimalna wysokość kary nie mogła być niższa niż 5 828,23 zł.

Oceniając stopień szkodliwości czynu zwrócenia uwagi wymaga, że art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu do dnia 3 kwietnia 2015 r.), którego nie wypełnił powód, miał zapewnić źródło finansowania wytwarzania energii w wysokosprawnej kogeneracji, która odgrywa znaczącą rolę w zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego kraju oraz w zmniejszaniu negatywnego wpływu energetyki na środowisko, gdyż jest jedną z najefektywniejszych form przetwarzania paliw pierwotnych w energię finalną, więc z uwagi na znacznie niższą emisyjność w stosunku do wytwarzania rozdzielonego jest korzystniejsza dla ochrony środowiska naturalnego, ewentualnie zapewnić przychód dla Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przeznaczany na wspieranie projektów dotyczących ochrony środowiska. Tymczasem bezpieczeństwo energetyczne kraju, jak i ochrona środowiska są dobrami wymagającymi szczególnej ochrony.

Dlatego w interesie społecznym leży zapewnienie realizacji wskazanych wyżej celów. Zaniechanie wypełnienia obowiązku z art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu do dnia 3 kwietnia 2015 r.) wpłynęło zaś na zmniejszenie wsparcia służących tym celom działań, ponieważ kwota nieuregulowanej przez powoda opłaty zastępczej wynosi 4 483,25 zł, gdyż nie została uiszczona w całości.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału, powód nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku wprowadzić nieumyślnie, jednak z uwagi na podjęcie działalności w branży energetycznej jako profesjonalny podmiot powinien wykazać się zwiększoną starannością w zakresie przewidywania konsekwencji swoich działań gospodarczych w świetle Prawa energetycznego.

Stopień szkodliwości omawianego czynu jest zatem wyższy niż znikomy, zwłaszcza że powód w ogóle nie wypełnił wymogów ustawowych, w jakimkolwiek zakresie, definitywnie nie realizując ciążącego na nim obowiązku, co powoduje brak warunków do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary określonej w art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne, zgodnie z którym Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W kwestii dotychczasowego zachowania powoda, wobec braku dowodów przeciwnych, zostało uwzględnione, że powód nie był wcześniej karany za naruszenie ustawy Prawo energetyczne, zwłaszcza w związku z niezrealizowaniem obowiązku określonego w art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne.

W zakresie możliwości finansowych powoda należało zaznaczyć, że w 2018 r. powód osiągnął przychód netto ze sprzedaży produktów, towarów i materiałów w wysokości (...) zł, natomiast z działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu energią elektryczną polegającej na odsprzedaży energii elektrycznej uzyskał przychód w wysokości (...) zł, przy

czym zgodnie z bilansem na dzień 31 grudnia w 2018 r. posiadał on aktywa obrotowe na poziomie (...) zł, co oznacza, że kara w wysokości 5 828,23 zł jest możliwa do poniesienia przez niego bez uszczerbku i utraty płynności finansowej.

Zdaniem Sądu wymierzona kara w wysokości 5 828,23 zł nie stanowi nadmiernego obciążenia dla powoda, jest odpowiednia do stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy. Kara ta nie przekracza limitu określonego treścią art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne. Wobec tego Sąd uznał, że kara w wysokości 5 828,23 zł będzie adekwatna i proporcjonalna.

Tak ustalona kara nie przekracza możliwości płatniczych powoda. Warto w tym miejscu podkreślić, że kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (tak Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 31 marca 2008 r., sygn. akt SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości będzie na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje- represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Odnosząc się do zarzutów powoda co do naruszenia procedury administracyjnej poprzez wydanie Decyzji bez uwzględnienia wyjaśnień powoda przedstawionych w piśmie z 27 grudnia 2019 r. Sąd zważył, że nie mogły one odnieść skutku, gdyż w pierwszoinstancyjnym postępowaniu sądowym przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów strona może przedstawić wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na potwierdzenie zasadności swojego stanowiska, tak więc co do zasady tego typu ewentualne uchybienia postępowania administracyjnego nie mają znaczenia dla rozpoznania sprawy przed tym Sądem, który jest sądem merytorycznym. Tym niemniej należy zauważyć, że w ww. piśmie powód nie zawarł w rzeczywistości informacji o nowych okolicznościach, na temat których organ nie miał wiadomości, a zatem powód nie został pozbawiony możliwości obrony swoich praw.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 265).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

(...)

(...)